

СВЪТУЛКА

Децата вървѣха. Дворецътъ не се виждаше вече, но и гората не се свършваше. По едно време Лилянка се умори и поседнаха да починатъ. Току-що седнаха децата, отпреде имъ скочи единъ гарванъ и заграка:

— Га, га, га, какви смѣшни джуджета! Какви смѣшни!

Итко се разсърди, махна съ ржка къмъ него и му завика:

— Ама, че си простъ! Не виждашъ ли, че ние не сме джуджета!

— А какви сте, ако не сте джуджета Скоро, хей, скоро! Елате да видите джуджета, джуджета!

И кой знае откъде изскочи предъ децата едно зайче, което се засмѣ, щомъ съзрѣ децата.

— Ха-ха-ха, наистина, какви смѣшни джуджета! Азъ не съмъ виждалъ такива!

Доприпка и една катеричка и застана предъ децата.

— Ахъ, наистина, джуджета! И азъ не съмъ виждала! Само дано ги не види черниятъ котаракъ. Баба ми ми разправяше, а на баба

баба ѝ разправяла, че черниятъ котаракъ лови и души всѣко джудже, което види.

— А и ние зле ще си изпатимъ отъ него, ако ни види, че приказваме съ тѣхъ — рече гарванътъ.

— Бѣгайте да бѣгаме, — извика зайчето и всички хукнаха кой накждето види.

(Продължава въ пета книжка)

Александъръ Спасовъ

